

РЕШЕНИЕ

№ 20123

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **13548** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано е по жалба на „Туртранс България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. М., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 20-00-1200/12.12.2025г., издадена от Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, с който за жалбоподателя е установено публично държавно вземане в размер на 3 551,69 лв. или 1 815.62 евро, по сключен договор № ЗТ2-01-04-06177#3 от 02.03.2021г. в изпълнение на проект „Заетост за теб“ .

В жалбата се развиват доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното писмо/наречено уведомление/ по сключен между страните административен договор, както се твърди, че в същото немотивирано и необосновано е поискано да бъде възстановена цялата платена сума по договора, без да са изложени мотиви в тази насока. Органът неправилно възприел и оценил фактите във връзка с изпълнение на насрещните задължения по договора. Твърди се, че непосредствено след получаване на предизвестиято, дружеството е публикувало обявя за свободното работно място, която е била активна от 01.10.2021г. до 31.08.2023г. В тази връзка счита, че дружеството е изпълнило поетия по договора ангажимент съгласно чл. 9 от същия. Прави се възражение за изтекла погасителна давност.

В съдебно заседание „Туртранс България“ ЕООД, редовно призован, се представлява от управителя Р. М., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът - Изпълнителният директор на Агенция по заетостта, чрез процесуален представител юрк. Х., оспорва жалбата като неоснователна и излага съображения за законосъобразност на

обжалвания акт. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Жалбоподателят „Туртранс България“ ЕООД в качеството на работодател по договор за заетост рег. номер ЗТ2-01-04-06177#3/02.03.2021г. с възложител Агенция по заетостта, е поел задължение за разкриване на 1 (едно) свободно работно място, за 6 месеца субсидирана заетост, съгласно подадена от него Заявка за участие в проекта № ЗТ2- 01-04-06177/05.02.2021г. Назначеното лице - Б. А. Г., съгласно предоставения безсрочен трудов договор № 6 от 15.03.2021г., е постъпило на работа, считано от 15.03.2021г.

След извършена служебна проверка относно изпълнението на договора за осигуряване на заетост се е установило, че трудовото правоотношение с лицето Б. А. Г. е прекратено, считано от 01.10.2021г., като на същото работно място не е назначено ново лице и не е спазен поетия ангажимент за устойчива заетост, съгл. чл. 9 от договора. Предвидената за неизпълнение на чл. 9 санкция, е установена в чл. 29 от договора, съгласно която работодателят трябва да възстанови всички изплатени по проекта средства и не може да участва в програми и мерки, реализирани от Възложителя за срок от две години.

Установява се, че действително изплатените от страна на Възложителя средства са на стойност 3 551,69 лв. по входирани искания за плащане, както следва: Искане за плащане № 1 за отчетен месец 03.2021г., с регистрационен ЗТ2-01-04-06177#11 от 29.04.2021г. на стойност 421,99 лв.; Искане за плащане № 2 за отчетен месец 04.2021г., с регистрационен № ЗТ2-01-04-06177#13 от 11.06.2021г. на стойност 773,63 лв.; Искане за плащане № 3 за отчетен месец 05.2021г., с регистрационен № ЗТ2-01-04-06177# 16 от 21.07.2021г. на стойност 576,71 лв.; Искане за плащане № 4 за отчетен месец 06.2021г., с регистрационен № ЗТ2-01-04-06177# 17 от 26.07.2021г. на стойност 696,27 лв.; Искане за плащане № 5 за отчетен месец 07.2021г., с регистрационен № ЗТ2-01-04-06177#23 от 13.10.2021 г. на стойност 773,63 лв.; Искане за плащане № 7 за отчетен месец 09.2021г., с регистрационен № ЗТ2-01-04-06177#34 от 25.01.2022г. на стойност 309,46 лв.

На дружеството е изпратено писмо - покана за доброволно изпълнение с рег. № 20-01-04-110/21.05.2024г., в което е указано, че следва да бъде възстановена цялата гореописана сума, поради неизпълнение на задължение от страна на работодателя и на основанията, предвидени в сключения договор, като е посочена банковата сметка на възложителя и е даден 14-дневен срок за доброволно изпълнение. В тази връзка, в Агенцията по заетостта е постъпило писмо - възражение рег. № ЗТ2-01-04-06177#45 от 27.05.2025г. от страна на работодателя, в което същият заявява, че счита искането за връщане на платената сума за неправомерно и неоснователно.

С писмо, рег. № ЗТ2-01-04-06177#46 от 09.06.2025г. дружеството е уведомено, че Агенцията по заетостта потвърждава първоначалното си становище и излага доводи за законосъобразността на искането за възстановяване на неправомерно заплатените средства на стойност 3 551,69 лв. Дружеството е уведомено, че при неизпълнение, ще бъдат предприети съответните действия за принудително събиране, съгласно българското законодателство.

С оглед изложеното на 12.12.2025г. е издаден оспорения в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане № 20-00-1200, за възстановяване на сумата от 3 551,69 лв. или 1 815,62 евро, представляващи разходи за трудови възнаграждения, осигуровки и др., съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от договора, които са предоставени под формата на минимална държавна помощ, съгласно чл. 3, т. 4 от Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 година относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за

функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis, по Договор № ЗТ2-01-04-06177#3/02.03.2021г.

В хода на съдебното производство е приета цялата административна преписка по обжалвания акт, допълнително изисканите от съда и ангажираните от страните писмени доказателства.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, направи следните правни изводи:

В хода на съдебното производство е приета цялата административна преписка по обжалвания акт, допълнително изисканите от съда и ангажираните от страните писмени доказателства.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, направи следните правни изводи:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на обжалвания акт, в законово регламентирания срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от ДОПК установяването на публичните вземания, каквото е и процесното, се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Съгласно чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за държавните помощи/ЗДП/ - "Неправомерно получената минимална помощ или помощ, освободена от задължението за уведомяване с акт на Съвета на Европейския съюз или на Европейската комисия, представлява публично вземане, което се установява от администратора на помощ чрез издаване на акт за установяване на публичното вземане по реда на Административно-процесуалния кодекс.". Агенцията за заетостта се явява бенефициер на безвъзмездна финансова помощ, предоставена от европейските фондове по реда на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (Загл. изм. - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022) и администратор на държавна помощ по смисъла на чл. 9, ал. 5 от Закона за държавните помощи, тъй като предоставяната на работодателите помощ чрез средствата от Европейския социален фонд и национално съфинансиране е вид държавна помощ. Съгласно нормата на чл. 5, т. 5 Устройствения правилник на Агенцията по заетостта, която предвижда, че изпълнителният директор на агенцията издава индивидуални административни актове, свързани с развитието на дейностите и организацията на работата на Агенцията, в рамките на своята компетентност. В този смисъл, АУПВ е издаден от компетентен орган и е валиден акт.

Актът е постановен в изискуемата писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му, както и индивидуализация на вземането по основание и размер. От съдържанието му могат да бъдат изведени фактическите констатации на органа, правната квалификация на установеното изпълнение и съображенията, обусловили извод за възстановяване на предоставените средства. В тази връзка съдът не констатира нарушения на изискванията за форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК.

В хода на административното производство е осигурено участие на адресата на акта. Жалбоподателят е бил уведомен за констатираното изпълнение, предоставена му е възможност

да изрази становище и да представи възражения, от която възможност същият се е възползвал. Възраженията са били разгледани от административния орган, който е изложил мотиви защо не ги възприема. Ето защо не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя или да са довели до опорочаване на административния акт.

Не се спори по делото, че съгласно сключения договор за осигуряване на заетост № ЗТ2-01-04-06177#3/02.03.2021г. „Туртранс България“ ЕООД е поело задължение да осигури устойчива заетост на наетото по проекта лице за срока, предвиден в чл. 9 от договора. Установява се, че лицето Б. А. Г. е било назначено по трудов договор № 6/15.03.2021г., считано от 15.03.2021г. Не се спори и относно обстоятелството, че с подадено предизвестие от работника трудовото правоотношение е било прекратено на основание чл. 326 КТ, считано от 01.10.2021г.

Спорът между страните е изцяло материалноправен и се свежда до това дали при прекратяване на трудовото правоотношение по инициатива на работника е налице неизпълнение на задължението за устойчива заетост по чл. 9 от договора и дали това неизпълнение поражда задължение за възстановяване на получената финансова помощ.

Предоставените средства представляват минимална помощ „de minimis“ по смисъла на § 1, т. 15 ДР на ЗДП във връзка с Регламент (ЕС) № 1407/2013. Съгласно § 1, т. 19 ДР на ЗДП неправомерно получена минимална помощ е помощ, предоставена в нарушение на регламент за минимална помощ. От своя страна чл. 2, т. 13 от Регламент № 1303/2013 определя като държавна помощ и помощта „de minimis“, когато същата е предоставена чрез средства от европейските фондове.

От характера на процесната помощ следва, че същата не представлява безусловно предоставяне на публичен ресурс, а финансов механизъм, насочен към постигане на конкретен обществен резултат – насърчаване и устойчиво поддържане на заетостта. Именно поради това предоставянето и задържането на помощта е обвързано с изпълнение на предварително установени условия, едно от които е задължението по чл. 9 от договор № ЗТ2-01-04-06177#3 от 02.03.2021г. за поддържане на устойчива заетост за определен период след приключване на субсидираната заетост. От съдържанието на чл. 9 от договора е видно, че работодателят е поел задължение не само да назначи лице по проекта, но и да запази заетостта за определен период след приключване на субсидираната заетост.

От съдържанието на договора не може да бъде изведен извод, че страните са обвързали настъпването на последиците по чл. 29 с наличието на виновно поведение на работодателя. Напротив, договорната конструкция сочи, че от значение е единствено дали е налице поддържане на заетостта в уговорения период. Ако се приеме обратното, би се стигнало до обезсмисляне на самото изискване за устойчивост, тъй като всяко прекратяване по инициатива на работника би изключвало приложението на санкционната последица и би поставило изпълнението на програмата изцяло извън реален контрол.

Това задължение има характер на задължение за резултат, при което правно значение има дали резултатът е постигнат, а не какви действия са предприети за неговото осъществяване. Поради това причината за прекратяване на трудовото правоотношение е ирелевантна за настъпването на последиците по чл. 29 от договора. Действително прекратяването по чл. 326 КТ е извършено по инициатива на работника и не се дължи на виновно поведение на работодателя, но договорът не поставя възникването на задължението за възстановяване на средствата в зависимост от наличие на вина.

Неоснователно е и позоваването на чл. 19 от договора. Разпоредбата урежда хипотези, при които работодателят има право да прекрати трудовите договори с наетите лица преди изтичане на уговорения срок, без това да води до санкции във връзка с текущото изпълнение на проекта.

Същата обаче не дерогира задължението по чл. 9 за поддържане на устойчива заетост, нито изключва приложението на чл. 29 при окончателно неизпълнение на това задължение. Тълкуването на договора в неговата цялост налага извод, че чл. 19 урежда допустими хипотези на прекратяване на трудовото правоотношение, но не освобождава работодателя от необходимостта да осигури поддържане на изискуемото ниво на заетост.

В тази връзка правилно административният орган е приел, че прекратяването на трудовото правоотношение само по себе си не е основание за възникване на задължението за възстановяване на помощта. Основанието е последвалото неизпълнение на задължението за устойчива заетост, изразяващо се в липса на назначено друго лице на съответното работно място в рамките на релевантния период.

Не могат да бъдат възприети като основание за отпадане на отговорността и доводите относно предприети действия за намиране на нов работник. Дори да се приеме, че жалбоподателят е публикувал обяви и е предприемал действия по подбор, това не променя обективния факт на непостигнат резултат. При резултатните задължения правно значение има единствено дали резултатът е реализиран в предвидения срок, а не какви усилия са положени за неговото постигане.

Съдът намира за необходимо да отбележи и че режимът на предоставяне на средства от европейските фондове е основан на принципите на законосъобразност, ефективност и добро финансово управление. Допускането на възможност бенефициентът да запази получената помощ при непостигане на заложения резултат би противоречало както на целта на схемата, така и на принципа за защита на финансовия интерес на Европейския съюз и националния бюджет.

Неоснователно е и възражението за погасителна давност. Процесното вземане има характер на публично държавно вземане, поради което спрямо него намират приложение разпоредбите на чл. 171 и чл. 172 ДОПК. Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да бъде платено публичното задължение. Към датата на издаване на процесния АУПДВ този срок не е изтекъл, поради което правото на държавата да установи и събере вземането не е погасено.

С оглед изложеното съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход от спора, а именно отхвърляне на оспорването, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Такива в случая са възнаграждение за юрисконсулт, което съдът определя в размер на 67 евро /131.04 лева/, предвид чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, фактическата и правна сложност на делото и неговата продължителност.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Туртранс България“ ЕООД, представлявано от управителя Р. М., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 20-00-1200/12.12.2025г., издадена от Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, с който за жалбоподателя е установено публично държавно вземане в размер на 3 551,69 лв. или 1

815.62 евро, по сключен договор № ЗТ2-01-04-06177#3 от 02.03.2021г. в изпълнение на проект „Заетост за теб” .

ОСЪЖДА „Туртранс България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. М., да заплати на Агенция по заетостта [населено място] сума в размер на 67 /шестдесет и седем евро, представляваща разноси по делото - възнаграждение за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

СЪДИЯ: